

in dat najaar alvast begonnen met het schuurtje dat naast ons raam stond af te breken. Ik moest echter eerst een nood .C. maken. Dit heb ik toen gedaan achter tegen de muur, natuurlijk binnen in het hoekje, daar waar nu de toegangsdeur is naar de drukkerij. Afgeschut, was wel niet zo hygiënisch, maar 't was ook maar noodhulp. Dat stenen schuurtje heb ik toen in zijn geheel heelemaal achteraan de woning gebouwd, ongeveer in dezelfde trant. De W.C. kwam tegen de achtermuur aan de oostzijde terzijde van de buitendeur en daarnaast het kolenhok. Dus alles binnen. Wanneer er dan kolen gestort moesten worden kon de buitendeur open en het stof er zo uit. Er kon dan in de muur aan de oostzijde meteen een w.c.-raampje voor ont-luchting. Ik kon dan ook direkt aansluiten op de riolering, daar ik dan direkt buiten een vangput met betondeksel zou metselen. Eerst dus het be-staande schuurtje afbreken en alles zoveel mogelijk heel houden. Nou dat ging wel. Het grote lichtkozijn uit de woonkamer gehaald en die twee zeer mooie lichtkozijnen welke vroeger aan de straat hadden gestaan voor de winkelvernieuwing en deze beide in de woonkamer. Dat was al direkt een reuze verbetering. Ik heb daar twee stel zonneblinden aangemaakt, welke tot van de zomer nog altijd dienst hebben gedaan. Dat waren echte moderne zonneblinden. Bedoelde ramen zijn in 1948 toen weer weggenomen en in de eindgevel van de drukkerij gezet met blinden en al. Maar ze raakten nu ver versleten en hebben we ze afgedankt.

Het was in die tijd 1915 zo, dat van zonnegordijnen, luxaflex of balastore nog geen sprake was. Anders had ik zulke kostbare blinden nooit gemaakt, daar ze veel van onderhoud vergen. Maar in ieder geval het stond prachtig. We hadden nu een mooie en gezellige kamer met grote ramen en een prachtig uitzicht, daar we anders altijd door een soort gang zaten te kijken. Ook in het achterhuis was het daardoor veel gezelliger geworden, daar we van-zelf wanneer we daar zaten altijd tegen die schuur zaten te kijken. De buitendeur die toegang gaf tot dat schuurtje heb ik toen een paar meter verder naar het zuiden gezet, zodat we vanuit de latere drukkerij daardoor naar buiten konden. In het achterhuis heb ik toen ook twee ramen gezet en het grote in de schuur. Zodoende was dit een heel karwei, maar het schoot nog al hard op en had niet veel te breken. Alles eigenlijk naar van de ene plaats naar de andere brengen. De kasten naast de schoorsteen in de woonkamer heb ik al dadelijk weggebroken, wat veel mooier stond. We kregen nu echt een kamer waar moeder trots op was. We hebben in ons familiealbum nog een binnenhuisopname waar we beide aan tafel zitten.

In het nieuwopgebouwde schuurtje geheel achteraan was toen door mij een glazen deur gemaakt die langs binnen door de gewone schuur weer toegang gaf tot het z.g.n. achterste schuurtje. Later heb ik daar een soort aan-recht ingemaakt, waarop dan de petroleumstellen stonden enz. We zijn toen zo de winter van 1914 op 1915 doorgegaan en in het vroege voorjaar was het voor ons een zeer blijde tijd, daar zij in blijde verwachting verkeerde. Zij had daar altijd zo erg verlangend naar uitgezien, daar ze zeer veel van kinderen hield en ik zelf ook. Het was dus voor ons beiden een zeer heugelijke tijding, in de hoop dat de Heere alles wel zou doen uitkomen. In die zomer moest die adjudant dan ook bij ons weg, daar zulks vanzelf niet toegestaan werd en inzulke gevallen een ander kwartier moest opgezocht worden. Mij is toen naar de postbode Geldof gegaan. Zo lang we echter konden gingen we bij haar Moeder slapen, maar dan moest vanzelf naar wat anders worden uitgezien. Haar zuster Miene, die getrouwd was met Piet Smit, de schoenmaker is het toen gaan doen, toen wij niet meer konden. Wij waren bijna een jaar gehuwd, toen we de hoop kregen een baby tegemoet te mogen zien. Zij was gelukkig altijd goed gezond en heeft er niet veel van geweten dan alleen bij de geboorte. Het was in die dagen stikvol met militairen en erg druk in de winkel, zodat ik haar nog al veel helpen moest in de zaak.